

kom til Orde mellem Medlemmerne. Hvad skal vi paa Scenen for? Hvad skal vi paa Talerstolen for? Vi har jo ikke store Talere her i Tinget, som man maaske tidligere har haft det i den danske Rigsdag. De Præstationer, vi i al Almindelighed yder, er ganske jævne, saadan som den danske Befolkning er ganske jævn. Det er den jævne Mands Tale til andre jævne Mænd. Lad os kun staa paa de Pladser, vi ønsker at beholde, og holde de Foredrag, vi ønsker at holde, i den jævne Form og paa den jævne Maade, som passer for os. Der vil blive noget kunstigt ved at stille ganske jævne, almindelige Mennesker op paa en Talerstol i denne Sal. Det er ikke nogen som helst Nytte til. Har nogen her i Tinget Lyst til at faa en Talerstol — jeg ser, at Udvalget for Forretningsordenen ønsker det —, er der i alt Fald fra min Side ikke noget i Vejen for, at de kan faa Lov til at forlyste sig paa en Talerstol, men lad os, der ikke ønsker den, blive fri for at tale fra den. Der staar i den første Ændring til Forretningsordenen: „Medlemmerne taler fra den i Salen indrettede særlige Talerplads (Talerstol), medmindre Formanden har tilladt, at de taler fra deres egen Plads.“ Hvis man nu forandrede dette saaledes, at Medlemmerne kunde tale enten fra den i Salen indrettede særlige Talerplads (Talerstol) eller fra deres egen Plads, og ikke overlod Formanden at træffe Afgørelser i saa Henseende, kunde jeg synes, der var nogen Rimelighed deri. Er der saa enkelte Medlemmer, der mener, at deres Foredrag tager sig meget bedre ud, naar det holdes fra en Talerstol, saa lad dem faa deres Ønske om at komme op paa Talerstolen tilfredsstillet. Jeg skal være saa frisindet i saa Henseende, som man kan forlange; men til Gengæld ønsker jeg ogsaa, at disse Medlemmer er saa frisindede over for os, der helst vil blive staaende paa et saa solidt Grundlag som muligt, med begge Fødderne fast paa Jorden eller Gulvet, at vi faar Lov til at blive, hvor vi vil. Vil de andre endelig til Vejrs, saa lad dem komme til Vejrs, det bliver deres egen Sag at slippe helskindet derfra. Jeg tror i Virkeligheden, at man staar sig ved at lade os, der ønsker at holde os ved Jorden, faa Lov til at blive der.

Jeg kunde have forstaaet, om man havde ønsket andre Punkter i Forretningsordenen forandret, men det skal jeg ikke komme ind paa; der foreligger jo ikke Forslag i saa Henseende, og det vilde vel ogsaa være stridende mod Forretnings-

ordenens Forskrifter om en Sags anden Behandling. Jeg synes ikke, at den Politik, der er drevet i denne Sal, medens vi har manglet en Talerstol, har været saa forfærdelig udmærket; men jeg tror ikke, en Talerstol vil gøre den bedre. Det, det kommer an paa, er ikke, hvordan den Plads, man staar og taler fra, ser ud, men hvad det er, man siger. Hvis de Taler, der holdes i denne Sal, blev noget bedre, hvis den Politik, der føres her, blev bedre, saa højnede man den danske Rigsdag, det danske Folketing, men det gør man sandelig ikke ved at indrette en speciel Talerstol. Jeg kunde tænke mig at strække mig saa vidt som til at sige: Vil man endelig indrette en Talerstol, saa lad dem, der har Lyst til at komme op paa den, faa deres Lyst styret; men lad os, der ikke har Lyst dertil, blive paa vore Pladser som hidtil, her føler vi os bedst hjemme. Derfor vil jeg gerne bebude et Ændringsforslag til Sagens næste Behandling, der gaar ud paa, at man giver Medlemmerne Ret til selv at vælge, hvor de har Lyst til at staa og tale, og jeg føler mig i Øjeblikket overbevist om, at et saadant Ændringsforslag vil kunne samle et Flertal af Stemmer om sig.

Borghjerg: For nogle Aar siden har jeg her i Salen fremsat Ønske om denne Reform, at der maatte tales fra Talerstol. Jeg vil derfor gerne personlig takke Udvalget for Forretningsordenen; fordi det er gaaet ind derpaa. (Afbrydelser: Højere!). Ja, der ser ærede Medlemmer, jeg illustrerer Nødvendigheden af den Reform, der her er paa Tale. Det minder mig om en Anekdote fra den tyske Rigsdag, jeg maaske maa fortælle. En bekendt Socialdemokrat, Hoffmann, talte sit Sprog lidt ukorrekt. En Konservativ, Oldenburg, afbrød ham stadig, fordi han ikke brugte mir og mich paa rette Maade. Til sidst svarede Hoffmann: Det ærede Medlem afbryder mig stadig, fordi jeg ikke taler det tyske Sprog korrekt — det var ved en Debat om Folkeskolens Reform —, jeg er udgaaet fra Folkeskolen, og naar jeg ikke taler det tyske Sprog korrekt, viser det netop, at den Reform, jeg gør mig til Talsmand for, og som det ærede Medlem bekæmper, er i højeste Grad nødvendig. Paa samme Maade er den Modtagelse, min Tale her fik, et Vidnesbyrd om, at Reformen er nødvendig — det var ogsaa for at vise dette, jeg tog Ordet — i alt Fald for alle de Medlemmer, der sidder her paa venstre Side af Salen; og jeg vil